

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2018 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia	NSA Grażyna Radzicka (spr.)
Sędziowie		WSA Maciej Busz WSA Józef Maleszewski
Protokolant		st.sekr.sąd. Agata Tyll-Szeligowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 lutego 2018 r.
sprawy ze skargi Wojewody Wielkopolskiego
na uchwałę Rady Gminy i Miasta Raszków
z dnia 11 maja 2017 r., nr XXVII/220/2017
w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

1. stwierdza nieważność § 6 pkt 6 i 7 uchwały,
§ 13 w zakresie słów „nie określa się także szczegółowych zasad i warunków
scalania i podziału nieruchomości w rozumieniu przepisów odrębnych”,
§ 18 pkt 11 lit. a w zakresie wyrazów „dla obiektu na terenie 24MN”,
2. zasądza od Rady Gminy i Miasta Raszków na rzecz skarżącego Wojewody
Wielkopolskiego kwotę 480 zł (czterysta osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Ewa Stawicka
E. Stawicka
referent stażysta

Uzasadnienie

Wojewoda Wielkopolski w skardze na uchwałę nr XXVII/220/2017 Rady Gminy i Miasta Raszków z dnia 11 maja 2017 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy i Miasta Raszków dla obszaru wsi Jaskółki wnosił o stwierdzenie nieważności uchwały w części a mianowicie § 6 pkt 6 i 7, w § 13 w zakresie słów „nie określa się także szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości w rozumieniu przepisów odrębnych” oraz § 18 pkt 11 lit. a w zakresie wyrazów „dla obiektu na terenie 24 MN” – ze względu na istotne naruszenie prawa.

W uzasadnieniu skargi organ nadzoru stwierdził, że w § 6 pkt 6 uchwały ustalono przeznaczenie terenów – teren infrastruktury technicznej – elektroenergetyka, oznaczony na rysunku planu symbolem „E” oraz w pkt 7 teren infrastruktury technicznej - rurociąg paliwowy, oznaczony na rysunku planu symbolem „XR”. Tymczasem na rysunku planu nie wyznaczono terenów E jak i XR lecz wprowadzono oznaczenia istniejących linii elektroenergetycznych E 15KV i istniejącego rurociągu paliwowego XR wraz z ich pasami ochronnymi. Organ nadzoru uzyskał wyjaśnienia Burmistrza Gminy i Miasta Raszków, że w planie nie wyznaczono terenów o przeznaczeniu „E” i „XR”, a na rysunku planu zastosowano oznaczenia umożliwiające odczyt istniejących elementów infrastruktury technicznej E 15 KV, XR, dlatego wymienianie ich w § 6 jest zbędne. W § 13 uchwały ustalono, że „Na obszarze planu nie wyznacza się terenów wymagających wszczęcia postępowania scalania i podziału nieruchomości w rozumieniu przepisów odrębnych; nie określa się także szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości w rozumieniu przepisów odrębnych”. Natomiast szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości zostały zawarte w dalszych ustaleniach § 13.

W § 18 pkt 11a uchwały w zakresie ochrony obiektów zabytkowych odniesiono się jedynie do obiektu usytuowanego na terenie 24 MN, natomiast z § 9 pkt 2 lit. a uchwały oraz z rysunku planu stanowiącego załącznik do uchwały, wynika, że na terenie 26 MN znajduje się obiekt wpisany do gminnej ewidencji zabytków.

Uznając, że wymienione wyżej błędy stanowią istotne naruszenie prawa, Wojewoda wnosił o stwierdzenie ich nieważności.

W odpowiedzi na skargę Burmistrz Gminy i Miasta Raszków wniósł o jej oddalenie stwierdzając, że stwierdzone uchybienia nie stanowią istotnego naruszenia prawa.

*Wojewódzki Sąd Administracyjny
zważył co następuje:*

Skarga Wojewody zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy stwierdzić, że przy uchwalaniu planu organy gminy zachowały procedurę uchwalania planu o której mowa w art. 17 Ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tj. Dz.U. 2017 poz. 1073) dalej o p.z.p. Zgodnie z dyspozycją art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p. plan miejscowy składa się zarówno z części tekstowej jak i graficznej. Powyższe wynika również z § 2 pkt 4 i § 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. 2003 nr 164 poz. 1587) dalej rozporządzenie.

Z art. 20 ust. 1 zdanie 2 ustawy o p.z.p. wynika, że część tekstowa planu stanowi treść uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią jedynie załączniki do uchwały. Treść tych przepisów wyraźnie wskazuje, iż część graficzna planu powinna stanowić odzwierciedlenie zapisów części tekstowej i nie może być z nią sprzeczna. To część tekstowa zawiera normy prawne. Rysunek planu obowiązuje więc tylko w takim zakresie, w jakim przewiduje to część tekstowa planu.

Zdaniem Sądu należy podzielić stanowisko organu, że niedopuszczalna jest sytuacja, w której ustalenia planu miejscowego pozostawiają wątpliwości co do rodzaju infrastruktury przebiegającej przez obszar objęty planem, a co za tym idzie – co do warunków zagospodarowania terenu oraz ograniczeń w jego użytkowaniu. Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego stanowią źródło powszechnie obowiązującego prawa i kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości, a zatem powinny zawierać ustalenia jednoznaczne i niebudzące wątpliwości.

W kontrolowanej sprawie na rysunku planu wrysowano istniejącą napowietrzną linię elektroenergetyczną wysokiego napięcia wraz z pasem eksploatacyjnym i określono wymiar strefy ochronnej. Na rysunku wrysowano również istniejący rurociąg paliwowy, nanosząc powyższe nie wyznaczono jednak terenów o jakich mowa w § 6 pkt

6 i 7 uchwały. Wskazać w tym miejscu należy, że w § 14 planu określono szczegółowe warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy w pasie ochronnym wzdłuż napowietrznych linii elektroenergetycznych 15kV i strefy bezpieczeństwa istniejącego rurociągu paliwowego. Wrysowana linia elektroenergetyczna i rurociąg paliwowy wraz z naniesionymi strefami odpowiada wymaganiom określonym w § 14 planu. Wobec powyższego, słuszna jest opinia organu nadzoru, że istnieje konieczność stwierdzenia nieważności § 6 pkt 6 i 7 uchwały, co doprowadzi do wewnętrznej spójności części tekstowej oraz jej zgodności z częścią graficzną, nie naruszając przy tym komunikatywności całego aktu prawnego.

Oczywistą jest sprzeczność zaskarżonej uchwały w części dotyczącej § 13 w zakresie słów „nie określa się także szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości w rozumieniu przepisów odrębnych”, gdyż pozostałe zapisy § 13 regulują właśnie szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości. Wskazana sprzeczność brzmienia wskazanego przepisu uzasadniała stwierdzenie nieważności § 13 w zakresie słów ujętych wyżej w cudzysłów.

Zasadnym jest również zarzut organu nadzoru dotyczący § 18 pkt 11 lit. „a” w zakresie wyrazów „dla obiektu na terenie 24 MN”.

Z treści planu § 9 pkt 2 lit. „a” skarżonej uchwały wynika również, że obiektem podlegającym ochronie jest obiekt wpisany do gminnej ewidencji zabytków usytuowany na terenie 26 MN. Z tych powodów zasady dotyczące ochrony obiektów zabytkowych winny w sposób spójny i wyczerpujący określać obiekty zabytkowe, które podlegają ochronie. Ponieważ jednak same zapisy § 9 uchwały zapewniają taką ochronę należało również stwierdzić nieważność § 18 pkt 11 lit. „a” zaskarżonej uchwały.

W orzecznictwie wskazuje się, że przepisy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ujmowane są w formie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenu, co oznacza, iż plan nie jest aktem, w którym zamieszcza się informacje, zalecenia, czy też innego rodzaju niewiążące sugestie dla właścicieli bądź potencjalnych inwestorów.

Również zamieszczanie w planie informacji nieprecyzyjnych czy też sprzecznych co do możliwości sposobu zagospodarowania objętych planem nieruchomości stanowi naruszenie zasad sporządzania planu, skutkujące nieważnością uchwały w części zawierającej taką regulację.

Z powyższych powodów Sąd nie podzielił argumentów odpowiedzi na skargę, że stwierdzone uchybienia w zaskarżonej uchwale stanowią nieistotne naruszenia prawa i na podstawie art. 147 § 1 Ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu

przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2017 poz. 1369) orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 200 w zw. z art. 205 § 2 P.p.s.a.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

Ewa Stawicka
E. Stawicka
referent stażysta